

Melek Mazıcı'nın akrilikleri ve ipek üstüne suluboyaları E

Sanatçının 'iç manz

CELÂL ÜSTER

Melek Mazıcı'nın Galeri Nev'deki sergisinde, daha önceki sergilerinde gördüklerimizden farklı resimler var. Bu kez akrilik çalışmış Mazıcı. Bu resimlerin renk bakımından daha çeşitli ve daha büyük boyutlu olmaları, belirli bir özgürlük ve yoğunluğu getirmiş beraberinde.

1981'de Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nü (Özdemir Altan Atölyesi) bitirdikten sonra Finlandiya'da Helsinki Güzel Sanatlar Akademisi'nde gravür okuyan, daha sonra eğitimini İsveç'te Stockholm Kraliyet Üniversitesi Güzel Sanatlar Koleji'nde sürdüren Mazıcı, uzunca bir süre gravür çalışmıştı. Galeri Nev'de daha önce açtığı "Yeni Resimler" adlı sergisi de resim dilinin ağır bastığı gravürlerden oluşuyordu. Mazıcı, yeni sergisindeki akriliklerin de, gravürlerinin doğal bir devamı olduğunu söylüyor.

Akriliklerin saydamlığı ve kat kat işlenmiş olması, dışarıdan bakan izleyicinin işin değişik katlarını ve içini görmesini sağlıyor, onu içine alıyor. Seyirciyi "içine almayı seven" resimler bunlar.

Galeri Nev'deki akriliklerin bir anlamda "manzaralar" olduğu söylenebilir. Ama bildik manzara ya da peyzajlardan farklı bir yanı var bu resimlerin. İzleyende düşünceler, duygular, dahası yeni yeni imgeler uyandırabiliyorlar. Dış manzaralardan çok, iç manzaralar. Kimi "anlar"ın, kimi "anılar"ın manzaraları. Seyirciyi kendi "an"ını yaşayabilme, kendi "iç manzaraları"nı görebilme olanağı tanıyorlar.

"Manzaralar, duygulanım ve coşkularının yansımaları, bu resimlerin yüreği çoğu kez ikili bir ritimle atıyor" diyor Mazıcı. "İlk bakışta görülen manzaranın ardında, belki de yanı başında ikinci bir manzara ayırt edilebiliyor. Ya da pusların arasından ikinci bir manzara biçimleniyor. Bu iç içe geçmiş manzaralar, müzikteki gibi bir ritim yaratıyorlar..."

Mazıcı'nın "manzaralar"ı, kendini durmadan tepeden tırnağa yenileyen bir "ruh" gibi, asla aynı kalmıyor: sisler, kasırgalar, ateşler: "Sonuc olarak, manzara, bir enigma-

► Mazıcı, 80'lerden bu yana durmadan değişen teknikler kullanan bir sanatçı. Böylece heyecanını hep canlı tutuyor, tekdüzeliğe düşmüyor ve farklı disiplinler arasında özgürce gidip gelerek yepyeni ufuklara açılıyor.



Melek Mazıcı

larının izlerine rastlanıyor, ama Uzakdoğu kültürleri ve felsefelerinin esinleri de seziliyor. Kendi de, "Doğayı elbette çok seviyorum" diyor zaten. "İşlerimde ışığı kullanışmada, sessizlikte, dinginlikte Kuzey'in etkisi çok. Bunlar çok çekiyor beni. Ama kendimi hep Doğulu hissetmişimdir; Uzakdoğu felsefelerini, Japon şiirini çok seviyorum. Kuzey ile Uzakdoğu, bende, resimlerimde doğanın armonisi ile içsel bir armoninin bütünleşmesi olup çıkıyor."

Bu yeni sergide, büyük boyutlu akriliklerin yanı sıra, çok farklı bir çalışma da yer alıyor: Küçük kasnaklara gerili ipek üzerine suluboyalar. Hemen anlaşılacağı gibi, kadınsı yanı ağır basan işler bunlar: "Bu işlerin feminen yanımı yansıttığımı hissediyorum. Biraz da, elleriyle nakış işleyen kadınlarımıza övgü ve saygı niteliği taşıyorlar."

Mazıcı, başından beri dönem dönem farklı teknikler kullanmaya yönelen bir sanatçı. 80'li yıllarda büyük boyutlu gravürler yapmaya başlamış. Hazır kâğıtların işleri için ye-

Japonya'dan döndükten sonra gravürlerinde ketenden, pamuktan yaptığı kâğıtları kullanmış. Ardından, bu el yapımı kâğıtlardan nesneler yapmaya başlamış. "Terlikler" dizisi böyle çıkmış ortaya. Ketten kâğıttan yapılmış, kimileri altın varak bezeli terlikler...

Aslında Mazıcı'nın "Kırmızı ve Beyaz", "Siyah ve Beyaz", "Düğün", "İkizimi Ararken" gibi tüm enstalasyonları, somuta dökmüş anılar... Çocukluğunun figüratif anlatıları; karakterler gerçek. Anılarına üç boyutlu bir nitelik getirmiş bu işlerinde. Tüm işlerinde anılarını nerdeyse bir "malzeme" olarak kullanarak yaşar kılmış.

80'lerden bu yana değişik teknikler kullanmasında heyecanını hep canlı tutmak, tekdüzeliğe düşmemek istemesinin payı var. Her yeni teknikte yepyeni şeyler öğreniyor, sürprizlerle karşılaşıyor. Farklı disiplinler arasında özgürce gidip gelerek özgürlüğü yakalıyor, bambaşka ufuklara açılıyor. Ama hangi tekniği kullanırsa kullansın, hiç değişmeyen bir özellik hemen ele geçiriyor insa-

Galeri Nev de-ki akriliklerin bir anlamda **"manzaralar"** olduğu söylenebilir. Ama bildik manzara ya da peyzajlardan farklı bir yanı var bu resimlerin. İzleyende düşünceler, duygular, dahası yeni yeni imgeler uyandırabiliyorlar. Dış manzaralardan çok, iç manzaralar. Kimi **"anlar"**ın, kimi **"anılar"**ın manzaraları. Seyirciye kendi **"an"**ını yaşayabilme, kendi **"iç manzaraları"**nı görebilme olanağı tanıyorlar.

"Manzaralar, duygulanım ve coşkularımın yansımaları, bu resimlerin yüreği çoğu kez ikili bir ritimle atıyor" diyor Mazıcı. **"İlk bakışta görülen manzaranın ardında, belki de yanı başında ikinci bir manzara ayırt edilebiliyor. Ya da pusların arasından ikinci bir manzara biçimleniyor. Bu iç içe geçmiş manzaralar, müzikteki gibi bir ritim yaratıyorlar..."**

Mazıcı'nın **"manzaralar"**ı, kendini durmadan tepeden tırnağa yenileyen bir **"ruh"** gibi, asla aynı kalmıyor: sisler, kasırgalar, ateşler: **"Sonuç olarak, manzara, bir enigmadır. Varlığını sürdürür, ama hep değişerek. Duygu ve düşüncelerin aynası gibidir, ama aynı zamanda değiştirir de duygu ve düşüncelerimizi. Manzara, sürekli devinim içinde olmakla birlikte, sonsuzdur..."**

Mazıcı'nın yapıtlarında, uzun yıllardır yaşadığı Kuzey'in doğasının, İzlanda manzara-

larının izlerine rastlanıyor, ama Uzakdoğu kültürleri ve felsefelerinin esinleri de seziliyor. Kendi de, **"Doğayı elbette çok seviyorum"** diyor zaten. **"İşlerimde ışığı kullanımda, sessizlikte, dinginlikte Kuzey'in etkisi çok. Bunlar çok çekiyor beni. Ama kendimi hep Doğulu hissetmişimdir; Uzakdoğu felsefelerini, Japon şiirini çok seviyorum. Kuzey ile Uzakdoğu, bende, resimlerimde doğanın armonisi ile içsel bir armoninin bütünleşmesi olup çıkıyor."**

Bu yeni sergide, büyük boyutlu akriliklerin yanı sıra, çok farklı bir çalışma da yer alıyor: Küçük kasağlara gerili ipek üzerine sulu boyalar. Hemen anlaşılacağı gibi, kadını yanı ağır basan işler bunlar: **"Bu işlerin feminen yanımı yansıttığını hissediyorum. Biraz da, elleriyle nakış işleyen kadınlarımıza övgü ve saygı niteliği taşıyorlar."**

Mazıcı, başından beri dönem dönem farklı teknikler kullanmaya yönelen bir sanatçı. 80'li yıllarda büyük boyutlu gravürler yapmaya başlamış. Hazır kâğıtların işleri için yeterli olmadığını görünce, kendisi kâğıt yapmaya karar vermiş. Kâğıdı bir malzeme olarak değil, işinin önemli bir parçası olarak görmüş. Kâğıdın Avrupa'ya ilk geldiği yer olan İspanya'da kâğıt dökme atölyelerinde çalışmış; sonra Japonya'ya gidip bir Japon ustadan kâğıt yapmayı öğrenmiş.

Japonya'dan döndükten sonra gravürlerinde ketenden, pamuktan yaptığı kâğıtları kullanmış. Ardından, bu el yapımı kâğıtlardan nesneler yapmaya başlamış. **"Terlikler"** dizisi böyle çıkmış ortaya. Keten kâğıttan yapılmış, kimileri altın varak bezeli terlikler...

Aslında Mazıcı'nın **"Kırmızı ve Beyaz", "Siyah ve Beyaz", "Düğün", "İkizimi Ararken"** gibi tüm enstalasyonları, somuta dökmüş anılar... Çocukluğunun figüratif anlatıları; karakterler gerçek. Anılarına üç boyutlu bir nitelik getirmiş bu işlerinde. Tüm işlerinde anılarını nerdeyse bir **"malzeme"** olarak kullanarak yaşar kılmış.

80'lerden bu yana değişik teknikler kullanmasında heyecanını hep canlı tutmak, tekdüzeliğe düşmemek istemesinin payı var. Her yeni teknikte yepyeni şeyler öğreniyor, sürprizlerle karşılaşıyor. Farklı disiplinler arasında özgürce gidip gelerek özgürlüğü yakalıyor, bambaşka ufuklara açılıyor. Ama hangi tekniği kullanırsa kullansın, hiç değişmeyen bir özellik hemen ele geçiriyor insanı: Sesini hiç yükseltmeyen, **"en az"**dan yola çıkarak **"en çok"**a ulaşan, dingin bir yalnlık

Mazıcı, 2011'in başlarında Helsinki Kiasma Modern Sanatlar Müzesi'nde, yazar **Amir Maalouf**, çağdaş opera bestecisi **Kaija Saariaho** ve ressam **Raija Maltka**'yla birlikte bir grup sergisine katılacak.